

РЕШЕНИЕ

№ 11323

гр. София, 23.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 19.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **3029** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 44, ал. 8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от 09.03.2026г. от С. М. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., чрез адвокат Г. Г.-САК, против заповед рег.№ 5392 ПАМ-152/25.02.2026 г., издадена ЗА Началник на отдел "Миграция" СДВР, с която спрямо чужденеца е наложена ПАМ "принудително настаняване на чужденец в Специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“.

В жалбата и в съдебно заседание са изложени доводи, че жалбоподателят е подал молба за международна закрила, където е бил задържан принудително в СДВНЧ Б.. Твърди се, че по този начин се нарушават негови основни права и свободи по чл.5 ЕКПЧОС, тъй като той е с установена самоличност, работи, не е извършил престъпление на територията на Република България, не представлява опасност за националната сигурност на страната и има сключен договор за наем в апартамент в [населено място], както и че е подал последваща молба за международна закрила.

Ответникът – ЗА Началник на отдел "Миграция" СДВР, чрез процесуален представител, в съдебно заседание и в писмени бележки прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна като излага подробни мотиви за това. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява следното:

Не се спори по делото, че производството за международна закрила на С. М. А., ЛНЧ [ЕГН], е

приключило с влязло в сила решение на АС-Хасково №6144/26.06.2025г. по адм. дело №1189/2025г. на АС-Хасково, влязло в сила на 14.10.2025г., с което е отхвърлена молбата му за международна закрила. В тази връзка спрямо С. М. А. следва да се прилагат разпоредбите на ЗЧРБ като „чужденец“ по смисъла на закона.

На 25.02.2026г. е изготвена докладна записка №5392р-197/25.02.2026г. от младши ПИ група „А.“ при сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“-СДВР, че на същата дата-25.02.2026г. е установен жалбоподателя и при извършена проверка е установено, че производството за международна закрила на С. М. А., ЛНЧ [ЕГН], е приключило с влязло в сила решение на АС-Хасково №6144/26.06.2025г. по адм. дело №1189/2025г. на АС-Хасково, влязло в сила на 14.10.2025г., с което е отхвърлена молбата му за международна закрила. Отделно от това, на жалбоподателя е наложена заповед №УРИ 5377з 542/03.08.2024г. на Началник група „Миграция“ към ОДМВР С. З. за ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. Проведена е беседа с него, при което е установено, че е влязъл нелегално в Република България, като му е разяснено, че е незаконно пребиваващ в страната и трябва да се върне в страната си произход, при което той е заявил, че не желае да се върне и ще се укрие с цел да остане в Европа. Извършена е проверка, при която не са установени регистрирани преминавания през ГКПП на Р България, а от извършената справка в АИС БДС е видно, че жалбоподателят не живее на посочения адрес, което предполага, че е възможно да се укрие и не изпълни наложената му ПАМ. В заключение е направен извода, че се предлага до отпадане на пречките и създаване на необходима организация по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ да бъде издадена заповед за принудителното му настаняване в СДВНЧ към дирекция „Миграция“. С оспорваната заповед рег.№ 5392 ПАМ-152/25.02.2026 г., издадена ЗА Началник на отдел "Миграция" СДВР спрямо С. М. А. е наложена ПАМ "принудително настаняване на чужденец в Специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“".

Приемо- предавателен протокол от 25.02.2026 г. удостоверява предаването на чужденеца за принудително настаняване в СДВНЧ на същата дата.

По делото е представена е и заповед №УРИ-542/03.08.2024г., с която на жалбоподателя е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“-С., както и заповед №УРИ-5377з-544/03.08.2024г. за принудително настаняване в СДВНЧ за срок до отпадане пречките за изпълнение на заповедта за връщане за до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, но повече от 6 месеца.

Ответникът е представил и заповед № 9426/06.12.2028г., видно от която директорът на СДВР е оправомощил да налагат ПАМ по чл.39а, ал.1 и чл.44 ал.5, ал.6, ал.9 и ал.13 ЗЧРБ държавните служители, заемащи изброените в заповедта длъжности, вкл. Началник на отдел "Миграция" СДВР. Представена е и заповед №513з-5977/19.05.2025г. на Директора на СДВР, видно от която главен комисар С. С.- началник на сектор „незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ СДВР да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ при СДВР от 19.05.2025г. до отпадане на необходимостта.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Заповедта е връчена на С. М. А. на 25.02.2026 г. и оспорена с жалба от 09.03.2026 г. по описа на АССГ – подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 46а, ал. 1, вр. чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. 146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от

компетентен административен орган по чл. 44, ал. 1 и ал. 10 ЗЧРБ – За началник отдел "Миграция" – СДВР МВР. По делото е приложена заповед №9426/06.12.2018г. на Директора на СДВР МВР, с която на основание чл.43 ал.4 от ЗМВР и чл.44 ал.1 от ЗЧРБ оправомощава да налагат ПАМ по чл.44 ал.5 от ЗЧРБ държавните служители, изброени в заповедта, вкл. Началника на отдел „Миграция“ при СДВР и Началник сектор Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ при СДВР. Същевременно е приложена и заповед №513з-5977/19.05.2025г. на Директора на СДВР, видно от която главен комисар С. С.- началник на сектор „незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ СДВР да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ при СДВР от 19.05.2025г. до отпадане на необходимостта. Предвид така представените заповеди, съдът приема, че заповед рег.№ 5392 ПАМ-152/25.02.2026 г., издадена за Началник на отдел "Миграция" СДВР, с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 ЗЧРБ жалбоподателят е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция "Миграция", е издадена от компетентен орган.

Съдът счита, че актът е мотивиран от фактическа и правна страна. В обжалваната заповед ясно са посочени правните основания за налагане на посочената ПАМ спрямо лицето- чл.44 ал.6 ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ, Наредба ІЗ-1201/01.06.2010 на Министъра на вътрешните работи за реда на временно настаняване на чужденци, организацията и дейността на СДВНЧ, като посочените основания са правилни и относими към наложената принудителна административна мярка.

Отделно от това, съдът счита, че обжалваната заповед е и фактически мотивирана, доколкото същата се основава и препраща към издадена заповед за налагане на ПАМ по реда на чл.41 ал.4 от ЗЧРБ „Връщане до страната на произход“ с заповед №УРИ-542/03.08.2024г. и докладна записка рег. №5392р-197/25.02.2026г. от младши ПИ група „А.“ при сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“-СДВР, които обосновават опасността от укриване на чужденеца и целта на ПАМ организиране на връщането до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената спрямо С. М. А. ПАМ. В тази връзка съдът напълно споделя аргументите на ответника, изложени в представените писмените бележки по делото.

Не на последно място следва да бъде посочено, че като фактическо основание за налагане на мярката е посочено съществуването на пречки за изпълнение на наложена ПАМ „Връщане на чужденец до страна на произход,“ предвид наличието на опасност същият да се укрие, за срок до отпадане на пречките за изпълнение на ПАМ, но за не повече от 6 месеца , считано от датата на фактическото и настаняване в СДВНЧ. Всяко принудително настаняване на чужденеца в този център се съобразява в общия срок от 18 месеца, посочен в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ – първоначални 6 месеца и допълнителни 12 месеца. Предвид изричната разпоредба на чл. 15, пар. 6 от Директива 2008/115/ЕО, според който държавите-членки не могат да удължават посочения в параграф 5 срок 6-месечен освен за ограничен срок, който не надвишава допълнителни дванадесет месеца, следва извод, че в общия 18-месечен срок се включва и краткосрочното настаняване по чл. 44, ал. 13 ЗЧРБ.

Предвид статута на чужденеца в незаконен престой на територията на страната, след влизане в сила на решението на ДАБ, същият обективно следва да бъде предаден от органите на едната администрация (ДАБ) на органите на другата администрация (МВР), което в случая е осъществено на 25.02.2026 г. с оглед настаняването и. Очевидно е, че С. М. А. е бил наясно с характера и продължителността на обезпечителната мярка, поради което не е накърнено правото му на защита. Същото е надлежно обезпечено чрез възможността за съдебно оспорване на мярката, при което, с определението за насрочване са дадени указания от съда за възможност да представи относими доказателства.

Изложеното е основание за съда да приеме, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения като самостоятелно основание за

незаконосъобразност на оспорената заповед – т. е. такива, които биха мотивирали административният орган да постанови акт в противен смисъл. Жалбоподателят своевременно е упражнил правото си на защита срещу заповедта и в настоящето съдебно производство са и предоставени достатъчно гаранции за защита на твърденията и, във връзка със съдебния контрол на законосъобразност на утежняващия го акт.

Изложеното определя спорът като материалноправен.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудителното му настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. С оглед употребения съюз "или" хипотезата "опасност от укриване" е самостоятелно основание по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ за налагане на обезпечителната мярка.

Нормата кореспондира с чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, съгласно който освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато:

а) е налице опасност от укриване; или

б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Според чл. 15, пар. 5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца. В случая не е нарушена максималната продължителност на задържането по чл. 15, пар. 6 от Директива 2008/115/ЕО и чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ от 6 месеца.

В конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, по смисъла на чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, тъй като не са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ.

По делото не са представени доказателства относно фактите, твърдени от жалбоподателя, а именно – подадена повторна молба за международна закрила, адресна регистрация, договор за наем, трудов договор и други, които да докажат, адреса на жалбоподателя, твърденията, че работи и останалите обстоятелства.

Както националното, така и съюзното, право, предвиждат алтернативност на двете хипотези на задържане: лицето възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване.

По силата на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелствата, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, няма никакви документи, не е спазило забрана за влизане и други.

Съдът приема, че по отношение на жалбоподателя са налице такива конкретни фактически данни, които сочат на опасност от укриване – той веднъж е преминала границата нелегално, няма близки

в страната, не притежава средства да я напусне, няма документ за самоличност, няма адрес, не работи, в проведената с него беседа на 25.02.2026г. е заявил, че не желае да се върне в страната си по произход. С това са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – спрямо чужденеца е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ и е налице опасност от укриване по смисъла на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ – лицето не разполага с документи, удостоверяващи самоличността му, и е извършило правонарушение чрез преминаване на държавната граница не по установения ред.

Предвид липсата на доказателства за трудова ангажираност и такива за поемане на издръжка в страната, съдът намира за правилен извода на административния орган за невъзможност спрямо него да се приложат други, по-леки мерки по чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗЧРБ, поради което не е допуснато твърдяното нарушение на чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, вр. пар. 16 от Преамбюла ѝ, според който използването на задържане с цел извеждане следва да бъде ограничено и подчинено на принципа на пропорционалност относно предприеманата мярка и преследваните цели. Задържане е оправдано единствено с цел да се подготви връщането или да се извърши процесът на извеждането, и когато прилагането на по-леки принудителни мерки не би било достатъчно.

По изложените съображения съдът намира, че е спазен принципа на пропорционалност по чл. 6 АПК и оспорената заповед обслужва целите, за които е издадена. В този смисъл са Решение № 377 от 13.01.2023 г. на ВАС по адм. д. № 11085/2022 г., IV о и Решение № 1848 от 20.02.2023 г. на ВАС по адм. д. № 11985/2022 г., IV о.

Съдът служебно разгледа и въпроса дали оспорената заповед обслужва законовата цел. Целта на наложената обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – организиране на връщането, се явява безспорно установена предвид мотивите на докладната записка-предложение рег. № 5392р-157/25.02.2026г. Задържането е необходимо за успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване и липса на документи, което възпрепятства процеса по извеждането.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл. 172, ал. 2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

С оглед на изхода от спора, направено от ответника искане и на основание чл. 143, ал. 4 АПК и Тълкувателно решение № 5 от 13.05.2010 г. по тълкувателно дело № 3/2009 г. на Върховния административен съд съдът следва да осъди жалбоподателя да заплати на ответника направените по делото разноски. Същите, видно от доказателствата по делото са за юрисконсултско възнаграждение, размерът, на което съдът определя на 70.00 евро /седемдесет евро/ на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Предвид гореизложеното, Административен съд София град, Първо отделение, 21 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 09.03.2026г. от С. М. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., чрез адвокат Г. Г.-САК, против заповед рег.№ 5392 ПАМ-152/25.02.2026 г., издадена ЗА Началник на отдел "Миграция" СДВР, с която спрямо чужденеца е наложена ПАМ "принудително настаняване на чужденец в Специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция““.

ОСЪЖДА С. М. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С. ДА ЗАПЛАТИ на Дирекция "Миграция" – СДВР МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на на 70.00 евро /седемдесет

евро/.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: